Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)

z dnia 17 września 2013 r.*

Skarga o stwierdzenie nieważności — Ostateczne przyjęcie budżetu ogólnego Unii na rok budżetowy 2011 — Akt przewodniczącego Parlamentu stwierdzający owo ostateczne przyjęcie — Artykuł 314 ust. 9 TFUE — Ustanowienie przez Parlament i Radę rocznego budżetu Unii — Artykuł 314 akapit pierwszy TFUE — Zasada równowagi instytucjonalnej — Zasada podziału uprawnień — Obowiązek lojalnej współpracy — Przestrzeganie istotnych wymogów formalnych

W sprawie C-77/11

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE, wniesioną w dniu 14 lutego 2011 r.,

Rada Unii Europejskiej, reprezentowana przez G. Maganzę oraz M. Vitsentzatosa, działających w charakterze pełnomocników,

strona skarżąca,

popierana przez:

Królestwo Hiszpanii, reprezentowane przez N. Díaz Abad, działającą w charakterze pełnomocnika,

interwenient,

przeciwko

Parlamentowi Europejskiemu, reprezentowanemu przez C. Pennerę, R. Passosa, D. Gauci oraz R. Crowe'a, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: V. Skouris, Prezes, K. Lenaerts, wiceprezes, M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Rosas i M. Berger, prezesi izb, E. Levits, A. Ó Caoimh, J.C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. Toader, J.J. Kasel (sprawozdawca), M. Safjan i D. Šváby, sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,

sekretarz: V. Tourrès, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 14 maja 2013 r.,

* Język postępowania: francuski.

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 28 maja 2013 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W swojej skardze Rada Unii Europejskiej wnosi o stwierdzenie nieważności aktu 2011/125/UE, Euratom przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r., którym stwierdza on zakończenie procedury budżetowej wszczętej na podstawie art. 314 TFUE i w związku z tym ostateczne przyjęcie budżetu Unii Europejskiej na rok budżetowy 2011 (Dz.U. 2011, L 68, s. 1, zwanego dalej „zaskarżonym aktem").

Ramy prawne

2 Zgodnie z art. 14 ust. 1 TUE „Parlament Europejski pełni wspólnie z Radą funkcje prawodawczą i budżetową […]". Symetrycznie, art. 16 ust. 1 TUE stanowi, że „Rada pełni, wspólnie z Parlamentem Europejskim, funkcję prawodawczą i budżetową […]".

3 Artykuł 314 TFUE określa etapy oraz terminy, które powinny być przestrzegane w trakcie procedury budżetowej. Parlament dysponuje obecnie takimi samymi uprawnieniami jak Rada w odniesieniu do wszystkich kompetencji budżetowych. Ponadto Rada nie może narzucić budżetu w braku zgody Parlamentu. Natomiast, jak to wynika z art. 314 ust. 7 TFUE Parlament posiada w pewnych okolicznościach, to znaczy po spełnieniu istotnych wymogów dotyczących większości głosów, ostatni głos i możliwość zamknięcia procedury budżetowej bez zgody Rady.

4 Przepisy art. 314 TFUE, które mają szczególne znaczenie w ramach niniejszej skargi, to akapit pierwszy i ust. 9 tego artykułu.

5 Zgodnie z art. 314 akapit pierwszy TFUE „Parlament […] i Rada, stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą, ustanawiają roczny budżet Unii […]".

6 Jeżeli chodzi o art. 314 ust. 9 TFUE, to stanowi on, że „[w] przypadku gdy procedura przewidziana w niniejszym artykule została zakończona, przewodniczący Parlamentu […] stwierdza, że budżet jest ostatecznie przyjęty".

Okoliczności powstania sporu i zaskarżony akt

7 W dniu 15 grudnia 2009 r. Rada przypomniała Parlamentowi o przysługującej jej na podstawie traktatu FUE prerogatywie, jako współautorowi aktu ustawodawczego ustanawiającego budżet, i zaproponowała wspólne podpisanie wraz z przewodniczącym Parlamentu aktu ustanawiającego ten budżet.

8 Przewodniczący Parlamentu, pomimo żądania Rady, dokonał sam w dniu 17 grudnia 2009 r. przyjęcia i podpisania budżetu rocznego Unii na rok budżetowy 2010.

9 W dniu 12 listopada 2010 r. w ramach procedury budżetowej dotyczącej roku budżetowego 2011 przewodniczący Rady skierował do przewodniczącego Parlamentu pismo, w którym stwierdził, że w wyniku wejścia w życie traktatu z Lizbony przewodniczący Rady i przewodniczący Parlamentu powinni wspólnie podpisać akt ustanawiający roczny budżet Unii, jako że te dwie instytucje są współautorami tego aktu. Rzeczony akt należy odróżnić od aktu przewodniczącego Parlamentu stwierdzającego zgodnie z art. 314 ust. 9 TFUE, że budżet został ostatecznie przyjęty.

10 W dniu 10 grudnia 2010 r. Rada przyjęła stanowisko dotyczące nowego projektu budżetu Unii na rok budżetowy 2011. Do stanowiska tego dołączyła projekt decyzji Parlamentu i Rady ustanawiającej budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2011.

11 Pismem z dnia 14 grudnia 2010 r., otrzymanym przez Radę w dniu 17 grudnia 2010 r., przewodniczący Parlamentu stwierdził, że nie może zgodzić się z opinią Rady, zgodnie z którą akt ustanawiający budżet Unii powinien zostać podpisany przez przewodniczących obydwu instytucji.

12 W dniu 15 grudnia w wyniku głosowania przez Parlament na sesji plenarnej nad budżetem na rok budżetowy 2011 przewodniczący Rady stwierdził, co następuje: „Parlament przyjął […] stanowisko Rady w sprawie projektu budżetu na rok 2011 bez poprawek. Oczywiście w imieniu Rady mogę wyrazić jedynie swoje zadowolenie z naszego wspólnego porozumienia w kwestii budżetu na rok 2011”.

13 Tego samego dnia przewodniczący Rady skierował do przewodniczącego Parlamentu pismo, w którym wyraził zadowolenie w związku z pozytywnym głosowaniem Parlamentu nad projektem budżetu na rok budżetowy 2011 i przypomniał, że traktat FUE stanowi, że budżet jest ustanawiany przez Parlament i Radę. Dołączył on do tego pisma projekt decyzji Parlamentu i Rady w sprawie ustanowienia budżetu ogólnego Unii na rok budżetowy 2011 r. przez niego podpisany i przeznaczony do podpisania również przez przewodniczącego Parlamentu.

14 Również w dniu 15 grudnia 2010 r. został przyjęty zaskarżony akt. Jedyny artykuł tego aktu, podpisanego wyłącznie przez przewodniczącego Parlamentu, stanowi: „[p]rocedura wszczęta na podstawie art. 314 TFUE została zakończona i budżet ogólny Unii […] na rok budżetowy 2011 został ostatecznie przyjęty”.

Żądania stron i postępowanie przed Trybunałem

15 Rada wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu;

— uznanie skutków budżetu na rok budżetowy 2011 za ostateczne do czasu ustanowienia tego budżetu aktem ustawodawczym zgodnym z traktatami; i

— obciążenie Parlamentu kosztami postępowania.

16 Parlament wnosi do Trybunału o:

— oddalenie skargi Rady

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

17 Postanowieniem Prezesa Trybunału z dnia 29 czerwca 2011 r. Królestwo Hiszpanii zostało dopuszczone do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady.

W przedmiocie skargi

Argumentacja stron

18 Na poparcie skargi Rada podnosi, że traktat z Lizbony w znaczący sposób zmienił procedurę budżetową, czyniąc z Parlamentu i Rady równych partnerów, w szczególności poprzez zniesienie rozróżnienia pomiędzy wydatkami obowiązkowymi i nieobowiązkowymi oraz ograniczając tylko do jednego czytanie budżetu przez te dwie instytucje.

19 W oczach Rady główna zmiana zawarta została w art. 314 akapit pierwszy TFUE. Przepis ten w związku z pozostałymi przepisami traktatu miałby jednak wymagać dla zakończenia postępowania wspólnego wydania aktu ustawodawczego zawierającego podpis przewodniczących obydwu odnośnych instytucji.

20 Z tego powodu praktyka obowiązująca pod rządami traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, zgodnie z którą przewodniczący sam stwierdza koniec procedury budżetowej, nie może nadal obowiązywać.

21 Rada opiera skargę na czterech zarzutach. Pierwszy zarzut dotyczy braku aktu ustawodawczego ustanawiającego budżet roczny Unii podpisanego wspólnie przez przewodniczących obydwu odnośnych instytucji, z naruszeniem art. 288 TFUE, 289 TFUE, 296 TFUE i 314 TFUE. Drugi zarzut dotyczy braku przestrzegania zasady równowagi instytucjonalnej ustanowionej przez art. 314 TFUE. Trzeci zarzut dotyczy naruszenia zasady podziału uprawnień i obowiązku lojalnej współpracy zawartego w art. 13 ust. 2 TUE. Czwarty zarzut, podniesiony pomocniczo, dotyczy naruszenia istotnych wymogów formalnych.

22 Po pierwsze, Rada uważa, że roczny budżet Unii, a także budżety korygujące, powinny być obecnie na podstawie zmiany wnikającej z traktatu z Lizbony ustanawiane poprzez wspólny akt ustawodawczy. Jednocześnie Rada uznaje za przestarzałe stanowisko wynikające z wyroku z dnia 3 lipca 1986 r. w sprawie 34/86 Rada przeciwko Parlamentowi, Rec. s. 2155, a w szczególności pkt 8 tego wyroku, w którym Trybunał orzekł, że to przewodniczący Parlamentu stwierdza formalnie, że procedura budżetowa została zakończona poprzez ostateczne przyjęcie budżetu i nadaje mu w ten sposób moc obowiązującą zarówno wobec instytucji, jak i państw członkowskich.

23 Zdaniem Rady w sposób wyraźny z art. 314 TFUE wynika, że ustanawiając budżet, Parlament i Rada stanowią obecnie „zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą”. Powinna ona doprowadzić zgodnie z art. 289 ust. 3 TFUE do przyjęcia aktu ustawodawczego. Akt ten powinien przybrać formę rozporządzenia, dyrektywy bądź decyzji, zgodnie z art. 288 TFUE i art. 289 ust. 2 TFUE.

24 Ponadto Rada na podstawie równości uprawnień przyznanych tym dwóm instytucjom doszła do wniosku, że w niniejszej sprawie chodzi o szczególną specjalną procedurę ustawodawczą, w zakresie w jakim obejmuje ona dwóch głównych aktorów.

25 Rada przypomniała, że – na podobieństwo zwykłej procedury ustawodawczej znajdującej się w art. 294 TFUE – art. 314 TFUE przewiduje wyraźnie dla budżetu rocznego Unii porozumienie Rady i Parlamentu odnośnie do wspólnego tekstu sporządzonego w ramach komitetu pojednawczego.

26 Na podstawie art. 297 ust. 1 akapit drugi TFUE akty ustawodawcze przyjęte zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą są podpisywane przez przewodniczącego instytucji, która je przyjęła. W związku z tym, ponieważ budżet roczny Unii jest wspólnym dziełem, akt ustanawiający go powinien być koniecznie podpisany przez przewodniczących obydwu zaangażowanych instytucji.

27 Z powyższego wynika, że akt przewodniczącego Parlamentu stwierdzający ostateczne przyjęcie budżetu rocznego Unii nie może zostać uznany za akt ustawodawczy na podstawie TFUE.

28 Po drugie, Rada uważa, że przewodniczący Parlamentu, sam podpisując budżet na rok budżetowy 2011, naruszył nową równowagę instytucjonalną utworzoną przez art. 314 TFUE. Innymi słowy, przewodniczący Parlamentu miałby działać ultra vires.

29 Po trzecie, Rada przypomina wysiłek, jaki podjęła w celu znalezienia rozwiązania akceptowanego przez obydwie strony. Przewodniczący Parlamentu, ignorując ten wysiłek, miałby uchybić ciążącemu na nim obowiązkowi lojalnej współpracy, który powinien rządzić stosunkami pomiędzy instytucjami zgodnie z art. 13 ust. 2 TUE.

30 Po czwarte, Rada uważa, że zaskarżony akt powinien zostać uchylony z powodu naruszenia istotnych wymogów formalnych. Rada podniosła bowiem, iż ów akt został przyjęty w braku jakiegokolwiek porozumienia co do rodzaju aktu, jaki miałby stwierdzać ostateczne przyjęcie budżetu rocznego Unii.

31 W każdym wypadku – w oczekiwaniu na usunięcie stwierdzonej bezprawności – Rada wnosi do Trybunału o utrzymaniu w mocy skutków rocznego budżetu Unii na rok budżetowy 2011 w bieżącym roku zgodnie z art. 264 akapit drugi TFUE.

32 Królestwo Hiszpanii popiera bez zastrzeżeń argumenty Rady.

33 Parlament przyznaje, że procedura budżetowa przewiduje, iż Parlament i Rada powinny działać wspólnie w celu osiągniecia porozumienia. Tak miałoby być w przypadku budżetu rocznego Unii na rok budżetowy 2011. Owa współpraca nie przekłada się jednak ostatecznie, tak jak to ma miejsce w przypadku zwyklej procedury ustawodawczej, na autonomiczny akt w formie rozporządzenia, dyrektywy lub decyzji.

34 Parlament przypomniał, iż sama Rada przyznaje, że porozumienie co do projektu budżetu pomiędzy dwoma zaangażowanymi instytucjami nie jest w stanie samo w sobie wywołać skutków prawnych.

35 W ten sposób, aby umożliwić budżetowi wywoływanie skutków prawnych zarówno wobec instytucji, jak i państw członkowskich, konieczne jest działanie przewodniczącego Parlamentu, tak jak to wynika z art. 314 ust. 9 TFUE. Działanie to miałoby stanowić akt dodatkowy, o czym przypomniał rzecznik generalny P. Mancini w opinii w zakończonej ww. wyrokiem sprawie Rada przeciwko Parlamentowi.

36 Zdaniem Parlamentu akt jego przewodniczącego opiera się na uprawnieniu, które jest właściwe dla przewodniczącego tej instytucji. Opiera się on na ocenie prawidłowości procedury budżetowej, która dobiega końca. Miałoby chodzić o akt autonomiczny, który nie jest wyrazem większości parlamentarnej. Można by go zrównać ze sprawdzeniem przez przewodniczącego Parlamentu zgodności procedury budżetowej z TFUE.

37 Z uwagi na powyższe Parlament odrzuca argument Rady, zgodnie z którym art. 314 TFUE miałby oznaczać wspólny akt ustawodawczy kończący procedurę w celu nadania rocznemu budżetowi Unii mocy wiążącej.

38 Jeżeli autorzy traktatu z Lizbony chcieliby zmienić uprawnienia przewodniczącego Parlamentu na etapie zakończenia procedury, nie utrzymaliby oni w art. 314 ust. 9 TFUE przepisu identycznego z art. 272 ust. 7 WE.

39 Zdaniem Parlamentu specyfika budżetu wynika z jego czysto rachunkowego charakteru, jako że zawiera on jedynie prognozy wpływów i wydatków, które aby stać się upoważnieniem dla dokonania wydatków, wymagają w odpowiedniej chwili przyjęcia aktu podstawowego. Z uwagi na ową specyfikę Parlament

uważa, że roczny budżet Unii jest przyjmowany na podstawie procedury sui generis, która uwzględnia konieczność sformalizowania jego przyjęcia przed końcem roku w celu uniknięcia systemu „prowizorium budżetowego".

40 Na tej podstawie TFUE nie przewiduje, że akt przyjmujący budżet powinien zawierać podpisy przewodniczących obydwu instytucji.

41 Przypominając o specyfice procedury budżetowej w stosunku do zwyklej procedury budżetowej, Parlament obalił tezę, zgodnie z którą żadna z instytucji nie ma ostatniego słowa względem drugiej, w zakresie w jakim projekt, który ma zostać przyjęty, powinien stanowić przedmiot wspólnej decyzji.

42 W tej kwestii Parlament przypomina sformułowanie art. 314 ust. 7 TFUE, który przewiduje przypadek, kiedy to przewodniczący Parlamentu stwierdza przyjęcie rocznego budżetu Unii, w sytuacji gdy Rada odrzuca wspólny projekt uzgodniony w wyniku negocjacji w ramach komitetu pojednawczego.

43 Parlament, będąc przekonany, iż jego przewodniczący działał zgodnie z treścią i duchem TFUE, uważa, że nie naruszył on w żaden sposób zasady podziału uprawnień. Miałoby to z kolei miejsce, gdyby przychyli się do wskazywanego przez Radę zamknięcia procedury budżetowej w drodze przyjęcia autonomicznego aktu ustawodawczego właściwego dla zwykłej procedury ustawodawczej.

44 Wreszcie Parlament odrzuca twierdzenie, zgodnie z którym naruszył on obowiązek lojalnej współpracy ustanowiony w art. 13 ust. 2 TUE z uwagi na to, że przewodniczący tej instytucji w przeddzień głosowania nad budżetem na rok budżetowy 2011 w Parlamencie, to jest w dniu 14 grudnia 2010 r., poinformował Radę o swoim stanowisku.

45 Podobnie Parlament, przekonany, że przestrzegał od chwili ustalenia wspólnego projektu postanowienia art. 314 ust. 9 TFUE, nie zgadza się z kierowanym przeciwko niemu przez Radę zarzutem dotyczącym rzekomego naruszenia istotnych wymogów formalnych.

Ocena Trybunału

46 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że procedura zmierzająca do ustalenia budżetu Unii jest regulowana postanowieniami art. 314 TFUE. Artykuł 314 akapit pierwszy TFUE stanowi, że budżet jest przyjmowany zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą.

47 W związku z tym argumentacja Rady leżąca u podstaw jej trzech pierwszych zarzutów, która zrównuje procedurę budżetową ze zwykłą procedurą ustawodawczą przewidzianą w art. 294 TFUE, powinna już w tej chwili zostać odrzucona. W rzeczywistości bowiem poszczególne przepisy art. 314 TFUE ustanawiają specjalną procedurę ustawodawczą w celu przyjęcia budżetu Unii, dostosowaną do jego specyfiki, która zamyka się aktem przewidzianym w ust. 9 tego artykułu. Na podstawie tego przepisu „[w] przypadku gdy procedura [zmierzająca do ustanowienia budżetu Unii] została zakończona, przewodniczący Parlamentu Europejskiego stwierdza, że budżet jest ostatecznie przyjęty".

48 Należy następnie stwierdzić, że zaskarżony akt opiera się na art. 314 TFUE, a w szczególności na ust. 9 tego artykułu.

49 Otóż z samej treści art. 314 ust. 9 TFUE wynika, że akt opierający się na tym przepisie zamyka procedurę ustanawiania budżetu Unii i jest podpisywany tylko przez przewodniczącego Parlamentu.

50 W związku z tym, w przeciwieństwie do tego, co twierdzą Rada i Królestwo Hiszpanii, procedura budżetowa przewidziana w art. 314 TFUE nie zamyka się aktem podpisanym wspólnie przez przewodniczących Parlamentu i Rady. To akt oparty na art. 314 ust. 9 TFUE, którym przewodniczący Parlamentu stwierdza, po sprawdzeniu prawidłowości postepowania, że budżet został ostatecznie przyjęty, stanowi ostatni etap procedury przyjmowania budżetu Unii i nadaje mu moc obowiązującą.

51 Trybunał orzekł już, że akt oparty na art. 203 ust. 7 traktatu EWG, którego treść odpowiada treści art. 314 ust. 9 TFUE, po pierwsze, jest przyjmowany przez przewodniczącego Parlamentu, działającego jako organ tej instytucji, w związku z czym należy go przypisać tej instytucji, oraz po drugie, przyznaje moc obowiązującą budżetowi zarówno wobec instytucji, jak i państw członkowskich (zob. ww. wyrok w sprawie Rada przeciwko Parlamentowi, pkt 8).

52 Rada oraz Królestwo Hiszpanii twierdzą jednak, że wprowadzenie przez traktat z Lizbony przepisu znajdującego się w art. 314 akapit pierwszy TFUE, zgodnie z którym „Parlament Europejski i Rada, stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą, ustanawiają roczny budżet Unii", ma wpływ na skutki prawne, jakie ww. wyrok w sprawie Rada przeciwko Parlamentowi przyznał aktowi przewodniczącego Parlamentu stwierdzającemu ostateczne przyjęcie budżetu. W rzeczywistości bowiem na podstawie rzeczonego przepisu budżet powinien zostać ostatecznie przyjęty aktem Parlamentu i Rady, podpisanym wspólnie przez przewodniczących tychże instytucji. Akt przyjmowany na podstawie art. 314 ust. 9 TFUE miałby być jedynie aktem deklaracyjnym przyjmowanym przez przewodniczącego Parlamentu.

53 Nie można przychylić się do takiej argumentacji.

54 Przepis art. 314 akapit pierwszy TFUE, stwierdzając, że Parlament i Rada ustanawiają budżet Unii, przypomina, że zgodnie z art. 14 ust. 1 TUE i art. 16 ust. 1 TUE funkcje budżetowe są pełnione łącznie przez obydwie instytucje.

55 Niemniej jednak art. 314 akapit pierwszy TFUE stanowi, że budżet jest ustanawiany „zgodnie z poniższymi przepisami". Tymczasem żaden z przepisów art. 314 TFUE nie przewiduje przyjęcia na koniec procedury budżetowej aktu podpisanego wspólnie przez przewodniczących Parlamentu i Rady.

56 W ten sposób to przewodniczący Parlamentu, działając jako organ tej instytucji, przez przyjęcie aktu opartego na art. 314 ust. 9 TFUE nadaje moc obowiązującą budżetowi Unii w ramach procedury charakteryzującej się wspólnym działaniem Parlamentu i Rady (zob. ww. wyrok w sprawie Rada przeciwko Parlamentowi, pkt 8).

57 Rada i Królestwo Hiszpanii podnoszą ponadto, że zaskarżony akt, który został przyjęty zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą, jest sprzeczny z prawem, ponieważ nie przyjmuje on, w przeciwieństwie do tego, co przewidują art. 288 TFUE i art. 289 ust. 2 TFUE, formy rozporządzenia, dyrektywy lub decyzji.

58 Także ten argument należy odrzucić.

59 W rzeczywistości bowiem należy przypomnieć, że art. 314 TFUE przewiduje specjalną procedurę ustawodawczą dostosowaną do charakteru budżetu, który stanowi zasadniczo dokument rachunkowy zawierający prognozę dla Unii wszystkich wpływów i wydatków, które mają zostać dokonane w trakcie określonego okresu. Dokument ten jest załączany po sprawdzeniu przez przewodniczącego Parlamentu zgodności procedury z postanowieniami traktatu FUE do aktu, w którym przewodniczący ten stwierdza na podstawie art. 314 ust. 9, że budżet został ostatecznie przyjęty.

60 Mimo że akt oparty na art. 314 ust. 9 TFUE jest wynikiem specjalnej procedury ustawodawczej, to jednak nie przyjmuje on ze względu na charakter budżetu formy aktu ustawodawczego we właściwym tego słowa znaczeniu w rozumieniu art. 288 TFUE i art. 289 ust. 2 TFUE, lecz stanowi w każdym wypadku akt, który może zostać zaskarżony w rozumieniu art. 263 TFUE, w zakresie w jakim nadaje on moc obowiązującą budżetowi Unii.

61 Rada podnosi jeszcze, że zaskarżony akt narusza prerogatywy, jakie przyznaje jej art. 296 akapit pierwszy TFUE. Przepis ten stanowi, że „[j]eżeli traktaty nie przewidują rodzaju przyjmowanego aktu, instytucje dokonują wyboru, jakiego rodzaju akt ma w danym przypadku zostać przyjęty, w poszanowaniu obowiązujących procedur oraz zasady proporcjonalności." W tym zakresie twierdzi ona, że w braku doprecyzowania w art. 314 odnośnie do rodzaju aktu, jakim budżet Unii jest przyjmowany, Parlament powinien był dokonać uzgodnień w tym zakresie z Radą. Parametry ustanowione przez art. 296 akapit pierwszy TFUE doprowadzić miałyby do wniosku, że akt ustanawiający budżet powinien być aktem podpisanym wspólnie przez przewodniczących tych dwóch instytucji.

62 Nie można zgodzić się również i z tym argumentem.

63 W rzeczywistości bowiem art. 296 akapit pierwszy TFUE nie ma zastosowania w ramach procedury budżetowej przewidzianej w art. 314 TFUE, ponieważ ten ostatni artykuł, a w szczególności jego ust. 9, przewiduje wyraźnie, że rzeczona procedura zamyka się przyjęciem przez Parlament aktu podpisanego przez przewodniczącego tej instytucji.

64 Ponadto Rada twierdzi, że przewodniczący Parlamentu, przyjmując zaskarżony akt, uchybił obowiązkowi lojalnej współpracy, jaka powinna rządzić stosunkami pomiędzy instytucjami. Zarzuca ona przewodniczącemu Parlamentu w szczególności to, że nie podjął on prób mających na celu znalezienie rozwiązania zgodnego z traktatami, akceptowalnego przez obydwie strony i szanującego jednocześnie uprawnienia instytucji i prerogatywy przewodniczącego Parlamentu. Rada zarzuca mu również i to, że w dniu głosowania nad budżetem na sesji planarnej, to jest w dniu 15 grudnia 2010 r., nie poinformował on przewodniczącego Rady, mimo że był on obecny na tym głosowaniu, o treści swego pisma z dnia 14 grudnia 2010 r.

65 Również i ten argument należy odrzucić.

66 Z akt sprawy, a w szczególności z oświadczenia przytoczonego w pkt 12 niniejszego wyroku, wynika bowiem wyraźnie, że w dniu 15 grudnia 2010 r. pomiędzy Parlamentem a Radą doszło do porozumienia co do treści budżetu na rok budżetowy 2011. Okoliczność, że instytucje te nie zgadzały się co do formalizacji tego porozumienia, nie uniemożliwiała przewodniczącemu Parlamentu stwierdzenia w dniu 15 grudnia 2010 r., że procedura wszczęta na podstawie art. 314 TFUE została zakończona oraz że budżet ogólny Unii na rok budżetowy 2011 został rzeczywiście przyjęty.

67 Jako że zgodnie z art. 314 ust. 9 TFUE jedynie przewodniczący Parlamentu jest upoważniony do podpisania zaskarżonego aktu, nie pojawia się kwestia naruszenia obowiązku lojalnej współpracy ze strony przewodniczącego Parlamentu.

68 Z powyższego wynika, że należy odrzucić trzy pierwsze zarzuty.

69 Wreszcie Rada i Królestwo Hiszpanii pomocniczo podnoszą, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonego aktu na skutek naruszenia istotnych wymogów formalnych, gdyż od chwili, w której przewodniczący Parlamentu wiedział o braku zgody pomiędzy Parlamentem a Radą co do rodzaju aktu regulującego przyjęcie budżetu, przewodniczący ten nie mógł stwierdzić zakończenia procedury budżetowej na rok budżetowy 2011.

70 Niemniej jednak, ponieważ w dniu 15 grudnia 2010 r. zostało pomiędzy Parlamentem a Radą osiągnięte porozumienie co do treści budżetu na rok budżetowy 2011, przewodniczący Parlamentu mógł w sposób całkowicie zgodny z postanowieniami art. 314 TFUE przyjąć w tym samym dniu zaskarżony akt.

71 W związku z tym ów ostatni zarzut także nie może zostać uwzględniony.

72 W związku z powyższym skargę należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

73 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Rada przegrała sprawę, a Parlament wniósł o obciążenie jej kosztami, należy obciążyć ją kosztami postępowania. Zgodnie z art. 140 § 1 tego regulaminu Królestwo Hiszpanii, które interweniowało w sprawie, pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.

3) Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.

Podpisy